

Indledningsvis angreb Vishinskij USA, fordi dette land havde afvist Kinas og Nordkoreas rimelige og retfærdige krav om en genåbning af debatten i FN vedrørende sammensætningen af Koreakonferencen. Dette viste klart, at USA ikke var interesseret i, at denne konference skulle lykkes. Andre eksempler på, at USA ikke ønskede en international afspænding, kunne f. eks. findes i Amerikas intensivering af den såkaldte psykologiske krigsførelse, i Berlin-affæren og i Foster Dulles' stilling til spørgsmålet om Kinas repræsentation i FN. Det på dagsordenen mod sovjetrussisk protest optagne punkt om revision af pagten ville givetvis også fra amerikansk side blive udnyttet til forsøg på at underminere pagten og De Forenede Nationer.

Med hensyn til spørgsmålet om afslutningen af en nedrustningsaftale erklærede den sovjetrussiske chefdelegerede, at Amerikas Forenede Stater havde afvist forhandlinger herom, så længe Koreakonflikten vedvarede og der ikke var indtrådt en international afspænding; det syntes, som om den amerikanske udenrigsminister, der udelukkende havde talt om „tekniske opgaver“, stadig var uvillig til at drøfte dette spørgsmål. Den sovjetrussiske regering var imidlertid af den opfattelse, at gennemførelsen af en nedrustningsaftale i sig selv ville være et afgørende bidrag til en international afspænding, og ønskede derfor, at spørgsmålet om „Forholdsregler til afværgelse af en ny verdenskrig“ måtte blive optaget på dagsordenen. Vishinskij forelagde til slut et resolutionsudkast gående ud på omgående og ubetinget forbud mod atom-, brint- og andre masseødelæggelsesvåben, reduktion af de fem permanente sikkerhedsrådsmedlemmers våben og væbnede styrker med en trediedel inden et år samt indkaldelse af en international konference til overvejelse af nedrustning af samtlige stater, nedlæggelse af militærbaser på fremmed territorium og fordømmelse af krigspropaganda.

Den svenske udenrigsminister Östen Undéns indlæg i generaldebatten beskæftigede sig næsten udelukkende med spørgsmålet om revision af pagten (jfr. dagsordenens punkter 70 og 72). Man havde i vide kredse gjort sig illusioner om, hvad man kunne og burde tilstræbe gennem en revision af

pagten. Efter svensk opfattelse måtte udgangspunktet være det, at pagten i den foreliggende form i det store og hele er tilfredsstillende, og at en revision af dens afgørende bestemmelser derfor ikke er nogen umiddelbart forestående og vigtig opgave.

Den svenske udenrigsminister advarede stærkt imod at give offentligheden nogen illusion om, at en pagtrevision ville være en genvej til mere fredelige og stabile forhold. Udsigterne for en varig fred var afhængige af den af stormagterne fulgte politik, og en ændring af pagten ville være uden indflydelse herpå.

Undén beskæftigede sig herefter bl. a. med vetoretten og udtalte i denne forbindelse, at bestemmelsen herom ikke alene var en garanti for stormagterne mod at blive overstemt i livsvigtige spørgsmål, men den gav også de små lande sikkerhed mod at blive inddraget i militæraktioner, der ikke havde alle stormagters tilslutning. Det var dog muligt, at vetobestemmelsen burde begrænses til at gælde tilfælde af afgørende national interesse, medens sikkerhedsrådets behandling af spørgsmålene om optagelse af nye medlemmer og afgivelse af rekommandationer — i modsætning til bindende beslutninger — ikke skulle være undergivet noget veto. Selv en sådan mere begrænset ændring kunne dog kun gennemføres, såfremt Sovjetunionen var enig deri eller forlod organisationen — hvilket sidste ville være et katastrofalt tilbageskridt.

Den fungerende britiske udenrigsminister Selwyn Lloyds tale formede sig ligesom det amerikanske og det russiske indlæg kun som en gennemgang af allerede tidligere fremsatte synspunkter og bragte intet afgørende nyt frem. Hvad specielt angik den politiske konference om Korea, indtog han det standpunkt, at det ville være urigtigt af FN at tage dette spørgsmål op til fornyet behandling — således som forlangt af Kina og Nordkorea — så kort tid efter, at plenarforsamlingen havde besluttet at udskyde spørgsmålet om konferencens sammensætning til afgørelse på selve den politiske konference.

Bemærkelsesværdigt ved den britiske delegeredes tale var det, at den i højere grad end de andre taler understregede de